

KNUT-JØRGEN
ERICHSEN

Gastronomisk i Trollheimen

4 på Kåsa ved 1 av dem

Vår natur tilsier en noe uhøytidelig tone — vi greier ikke riktig fjellets lovsang, vindjakkens følelse av frihet og hjertet som banker for mor Norge.

Hvis noen synes det er vanskelig å ro rett med Kåsa-båten, er det vår skyld. Vi reparerte den ene åren. Den var brukket. Nå er den jernbeslått og tung av gamle ovnsrør så båten får slagside, men det har den fordelen at båten alltid vil hjem igjen.

*

Hvis Storlidalen neste år får ny telefon, er det vår skyld. Vi sprengte den linjen som fins der, og alt arbeid på gårdene lå nede i dagevis. Vi ringte til Trondheim etter en pakke som var blitt borte på veien. Den var sendt ekspress. Vi ringte etter den i tre dager. Det var flasker i pakken, og nød på Kåsa. Tredje dagen pustet dalen lettet ut og tok fatt på arbeidet igjen. Været var bra, så onnene ble ikke nevneverdig forsinket.

*

Hvis noen på T.T.s hytter hører gjeti et ord som lyder: «Tyst, jeg spiser soppa», så er det Per-Olofs skyld. Og vi står last og brast som har medbragt ham. Det er vår skyld at det er nedlagt forbud mot konversasjon når man nyter suppen på Kåsa. Om dem kan man i sannhet si: Supperbe!

*

Per-Olof hevder ellers at han tilhører en kulturnasjon. Selv vi som kjenner ham godt vet ikke om det er selvironisk. Han er svensk. Dette med kulturen gir seg nemlig det drastiske utslag at en er avskåret fra å nyte et bugnende frokostbord med alt hva hjertet og magen begjærer før tindebestigningen. Kulturfrokost betyr et stykke brød med marmelade, samt kaffe eller te. Vi andre langet inn som gode barbarer.

*

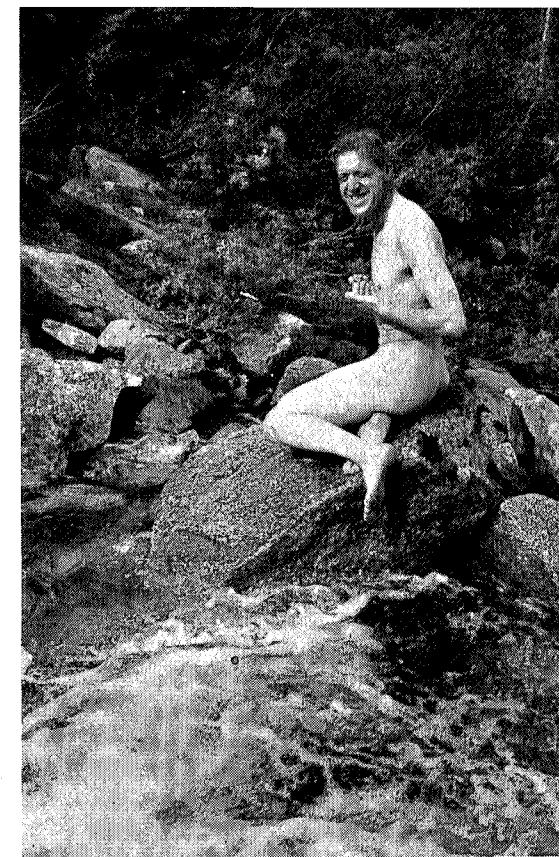
Per-Olof tok det igjen på suppen. Han var ikke til å styre, og forlangte som nevnt taushet, så bare skjeens milde plasken fortalte om andakt og vederkvegelse.

*

Opprinnelig ble «Styrets fottur» innstiftet forat vi skulle gå. I fjellet. Vi har ruslet i Jotunheimen og Rondane. I 1958 fant vi ut at vi måtte prøve Trollheimen. Vi startet fra Gjevilvasshytta og ruslet første dagsmarsj med freidig mot til Kåsa. Der ble vi. Vi diskuterte oss raskt frem til fordelene ved basepolitikken, og er langt på vei villig til å godta denne. Så nå har vi base på Kåsa. Vi kom ikke lenger enn til Kåsa i fjor. I år kom vi målbevisst igjen til Kåsa. Bilene gjemte vi i sandtaket, for vertinnen er romantiker som oss. Hun liker gamle hus og vedkomfyrer. Bensinlukt er forbudt på tunet.

*

Hvorfor vi valgte Kåsa? Oh, romantiske materialisme! Hvis det er noe som er det. Det var pent der. Men det er det mange steder. Det var god mat der. Men det er det — — — nei, dessverre, det er det ikke så mange steder. Oh la la. Vi har tenkt å bruke vinter-

«Den lille havfrue»

«Kveldsrunden». Det er Leif som konsentrerer seg

halvåret til å sette sammen menyen for neste års augustferie. Ønskeliste vil bli sendt opp i god tid.

*

Dessuten er det spennende på Kåsa. Der finnes nemlig et kulespill. Ved private regler og merkverdigheter, samt morgen-, middag- og kveldsrunder blir summen etter 6 dagers kulespill aldeles fantastisk. Det hele kuleminerte da Johan fikk 192 335 og ble Kulemester 1959.

*

Vi går jo også. Men bare slik at det er tilstrekkelig for selvrespekten. Vi er bl.a. hvert år på Kråkvasstind og skriver i notisboken som ligger i kobberhylsen. (De skjønner vi har vært der — ikke sant?) Men ellers liker vi å finne badeplasser over 1000 m. Det er herlig å leke Tarzan — vi hopper fra tre til halv fire.

*

Men så var det dette med overskriften — det gastronomiske. Vi har

løselig vært inne på supper, frokoster og neste års meny. Det lar seg fastslå at intet er umulig på Kåsa. Bare smørasetten er jo verd en hymne. Med eller uten fortrenge komplekser kler vi av smørdamene og slåss om kulene. Ja nettopp — de kulene De vet. Noen holder seg til blomstene. Det er symbolikk i det også. Og hver dag ramler vi nedover trappen med forventningens sultne blikk — hva får vi til middag i dag? Det er da utrolig at mat betyr så mye? Eller er det?

*

Det finnes tre verdier her i livet — man skal elske sin kone, man skal yte sitt beste i et trivelig arbeid — og man bør unne sin mage rikelig med god mat. Det første er vi avskåret fra på Kåsa — konene er hjemme. Det andre tar vi bevisst ferie fra. Så er det tredje igjen. Er det merkelig at vi *blir* der det finnes god mat? Vi myldrer hjem fylt av konelyst og arbeidslyst. Vi ser stort på det, og synes at hele verden får glede av maten på Kåsa.

*

Vi gleder oss til neste år, men ber T.T.s medlemmer pent om å gå i fjellet *før* siste uke i august. Da vil vi ha ro. I fjellet og ved bordet. Og neste år skal vi ha med nok fra Oslo, slik at Storlidalen ikke lider nasjonaløkonomisk ved eventuell arbeidsnedleggelse.

*

Leve Trollheimen! Leve T.T.! Leve Kåsa! Leve vertinnen!

Med hilsen fra oss.